

- 4) Zarzut naruszenia art. 1, art. 6 ust. 1 i art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. poprzez utrudnianie przez Sąd dostępu do sądu oraz dyskryminację strony ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę. Przyjęcie przez Sąd jednolitego dla wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej terminu uwzględniającego odległość, skutkuje utrudnieniem dostępu do sądu stronom zamieszkałym lub mającym siedzibę w znacznej odległości od siedziby Sądu, w tym na prowincji swoich krajów, a w konsekwencji stanowi dyskryminację stron postępowania w zależności od miejsca zamieszkania.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 20 lutego 2018 r. – Logistik XXL GmbH / CMR Transport & Logistik**

(Sprawa C-135/18)

(2018/C 190/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Logistik XXL GmbH

Strona pozwana: CMR Transport & Logistik

Pytania prejudycjalne

1. Czy zarządzenie sądu pochodzenia, że wyrok jest natychmiast wykonalny wyłącznie w razie złożenia zabezpieczenia stanowi warunek w rozumieniu pkt 4.4 formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, w przypadku wyroku zasądzonego od pozwanego bez ograniczeń i bezwarunkowo świadczenie, od którego w państwie członkowskim pochodzenia został wniesiony środek odwoławczy lub w przypadku którego nie upłynął jeszcze termin do wniesienia takiego środka odwoławczego?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy ma to miejsce również wówczas, gdy w państwie członkowskim pochodzenia jest możliwe wykonanie środków zabezpieczających na podstawie natychmiast wykonalnego wyroku bez złożenia zabezpieczenia?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:
  - a) Jak sąd pochodzenia powinien postąpić w odniesieniu do formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, w przypadku orzeczenia dotyczącego zobowiązania podlegającego egzekucji, od którego został wniesiony środek odwoławczy w państwie członkowskim pochodzenia lub termin do wniesienia takiego środka odwoławczego jeszcze nie upłynął, jeżeli wykonanie orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia może nastąpić na podstawie sentencji wyroku lub na podstawie przepisu ustawowego dopiero po złożeniu zabezpieczenia?
  - b) Czy w tym przypadku sąd pochodzenia powinien wystawić zaświadczenie korzystając z formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych bez podawania informacji przewidzianych w pkt 4.4.1. do 4.4.4.?
  - c) Czy w tym przypadku sąd pochodzenia jest uprawniony do wystawienia zaświadczenia korzystając z formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w taki sposób, że poda dodatkowe informacje o wymaganych zabezpieczeniach – np. w pkt 4.4.1. lub 4.4.3. formularza – i dołączy do formularza tekst przepisu ustawowego?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

- a) Jak sąd pochodzenia powinien postąpić w odniesieniu do formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, jeżeli na podstawie przepisu ustawowego wykonanie środków zabezpieczających w państwie członkowskim pochodzenia jest dopuszczalne dopiero po upływie określonego terminu?
- b) Czy w tym przypadku sąd pochodzenia jest uprawniony do wystawienia zaświadczenia korzystając z formularza w załączniku I rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w taki sposób, że umieści – np. w pkt 4.4.1 lub 4.4.3 formularza – dodatkowe informacje dotyczące tego terminu i do formularza dołączy tekst przepisu ustawowego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 27 lutego 2018 r. – Violeta Villar Láiz / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social

(Sprawa C-161/18)

(2018/C 190/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Violeta Villar Láiz

Druga strona postępowania: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Zgodnie z prawem hiszpańskim wysokość emerytury jest obliczana w ten sposób, że do podstawy wymiaru obliczonej na podstawie wynagrodzeń z ostatnich lat należy zastosować wartość procentową, której wielkość zależy od liczby lat składkowych w całym okresie aktywności zawodowej. Czy należy uznać, że przepis prawa krajowego, taki jak przepis zawarty w art. 247 lit. a) i art. 248 ust. 3 Ley General de la Seguridad Social (powszechnej ustawy o zabezpieczeniach społecznych), który zmniejsza liczbę lat, jakie mogą być uwzględnione przy stosowaniu tej wartości procentowej w przypadku okresów zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, jest sprzeczny z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾? Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/7/EWG ustanawia wymóg, aby liczba lat składkowych uwzględnianych przy ustalaniu wartości procentowej mającej zastosowanie do obliczenia wysokości emerytury była określana w taki sam sposób dla pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy i pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy?
- 2) Czy należy rozumieć, że przepis prawa krajowego, taki jak ten rozpatrywany w niniejszej sprawie, jest również sprzeczny z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z czym sąd odsyłający jest zobowiązany zapewnić pełną skuteczność Karty i postanowić o niestosowaniu spornych przepisów prawa krajowego, bez konieczności żądania uprzedniego uchylecia tych przepisów w drodze ustawodawczej lub w jakimkolwiek innym trybie konstytucyjnym bądź też lub oczekiwania na to uchYLENIE?

⁽¹⁾ Dz.U. 1979, L 6, s. 24